

въ ложницѣ-тѣ си, и го нагледваше като най-скѣпоцѣнно нѣчто. Съвѣсть-та ѝ че за да направи миръ, благодари ся съ малко нѣчто, [напълни нейно-то сърдце отъ радостъ и небеснѣ тишинѣ. А его-йзмъ-тъ на благородны-ты сродници, раздражни помѣжду имъ най-живы прѣ-иррны и крамолы, и това богато наслѣдіе произведе имъ по-вече неудоволствие а не благоугодность.

Една година почти прѣди да умрѣ Г-жя Линдія, сынъ-тъ на градинаря желяеше да ся ужени за Софія: тойзи юноша бѣше почтенъ, добръ въспитанъ, и на цвѣтущѣ-тѣ си младостъ. Лишенъ отъ майкѣ, юношъ-тъ (момакъ) бѣше поменжалъ на баща си зарадъ това, и добрый старецъ, удобряющъ това избраніе занимаваше ся да узнае добръ мнѣніе-то на Господжѣ-тѣ си. А Г-жя Линдія като позоваване Софійно-то расположение камъ юноша, исповѣда че молбы-ты на добрия отецъ, както и на юноша, бѣхъ съгласни съ нейны-ты.

„ Погрыжи ся, рече Господжя-ла,